ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 25ης Ιανουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-111/99 P,

Lech-Stahlwerke GmbH, με έδρα το Meitingen-Herbertshofen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον R. Bierwagen, Rechtsanwalt,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 21 Ιανουαρίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο πενταμελές τμήμα), T-129/95, T-2/96 και T-97/96, Neue Maxhütte Stahlwerke και Lech-Stahlwerke κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-17), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής όσον αφορά την αναιρεσείουσα,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τους V. Kreuschitz και P. F. Nemitz, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

η **Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας**, εκπροσωπούμενη από τους W.-D. Plessing και C.-D. Quassowski,

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας,**

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

η **Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH,** με έδρα το Sulzbach-Rosenberg (Γερμανία),

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet, P. Jann (εισηγητή), L. Sevón και C. W. A. Timmermans, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarambo Colomer,
γραμματέας: R. Grass,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Μαρτίου 1999, η Lech-Stahlwerke GmbH (στο εξής: LSW) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚΑΧ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 21 Ιανουαρίου 1999 το Πρωτοδικείο, Τ-129/95, Τ-2/96 και Τ-97/96, Neue Maxhütte Stahlwerke και Lech-Stahlwerke κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-17, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), καθόσον με την απόφαση αυτή απορρίπτεται η προσφυγή της, στην υπόθεση Τ-129/95, που έχει σκοπό την ακύρωση της αποφάσεως 95/422/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 4ης Απριλίου 1995, σχετικά με σχέδιο χορηγήσεως κρατικών ενισχύσεων από το Land της Βαυαρίας στις επιχειρήσεις ΕΚΑΧ Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH, Sulzbach-Rosenberg και Lech-Stahlwerke GmbH, Meitingen-Herbertshofen (ΕΕ 1995, L 253, σ. 22, στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση). Το σχέδιο αυτό είχε σχέση με το οικονομικό αντιστάθμισμα ύψους 20 εκατομμυρίων γερμανικών μάρκων (DEM), που το Land της Βαυαρίας προετίθετο να καταβάλει στην LSW.

2 Με την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή είχε χαρακτηρίσει ως απαγορευμένες κρατικές ενισχύσεις, υπό την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, τα σχέδια χρηματοδοτικών ενισχύσεων που προκύπτουν από δύο συμφωνίες που υπογράφηκαν στις 27 Ιανουαρίου 1995 μεταξύ του Land της Βαυαρίας και της Max Aicher GmbH & Co. KG (στο εξής: Aicher), με τις οποίες το Land της Βαυαρίας αναλάμβανε την υποχρέωση, αφενός, να αναλάβει ένα μέρος των ζημιών που είχε συσσωρεύσει η Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH (στο εξής: NMH), μέχρι 125,7 εκατομμύρια DEM, και να της χορηγήσει χρηματοδοτική συνδρομή 56 εκατομμυρίων DEM, καθώς και, αφετέρου, να καταβάλει συνολικό οικονομικό αντιστάθμισα 20 εκατομμυρίων DEM στην LSW.

3 Η NMH και η LSW προσέβαλαν την προσβαλλομένη απόφαση ενώπιον του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο της διαδικασίας Τ-129/95. Οι υποθέσεις Τ-2/96 και Τ-97/96, τις οποίες το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεκδικάσει με την υπόθεση Τ-129/95, αφορούσαν τα δάνεια που χορήγησε μεταγενέστερα στην NMH το Land της Βαυαρίας, για τα ποσά των 49,9 εκατομμυρίων DEM (υπόθεση Τ-2/96) και 24,1 εκατομμυρίων DEM (υπόθεση Τ-97/96), τα οποία επίσης η Επιτροπή θεώρησε ως απαγορευόμενες ενισχύσεις. Οι δύο αυτές υποθέσεις δεν αφορούν την LSW.

4 Από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι οι επίδικες πληρωμές πραγματοποιήθηκαν μετά την πτώχευση, το 1986, της χαλυβουργικής εταιρίας Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte (Maxhütte), με έδρα τη Βαυαρία, πλησίον των Τσεχικών συνόρων, το κλείσιμο της οποίας συνεπαγόταν σημαντική απώλεια θέσεων εργασίας σ' αυτή τη μειονεκτική γεωγραφική ζώνη. Για τον λόγο αυτό, το Land της Βαυαρίας συμμετείχε στην αναδιάρθρωση μέσω επιχειρήσεως οικονομικής ενισχύσεως, της NMH, της οποίας κατείχε το 45 % του εταιρικού κεφαλαίου. Η LSW κατείχε το 11 % του κεφαλαίου της NMH. Το κεφάλαιο της LSW ανήκε, κατά την επίδικη περίοδο, κατά 19,73 % στο Land της Βαυαρίας και κατά μεταβαλλόμενα, αλλά πάντα σημαντικά, ποσοστά στην Aicher. Το 1994, αφού η NMH συσσώρευσε σημαντικές ζημίες, το Land της Βαυαρίας αποφάσισε την ιδιωτικοποίηση της NMH υπέρ του ομίλου Aicher. Έτσι, στις 27 Ιανουαρίου 1995, συντάχθηκαν δύο συμφωνίες, με τις οποίες το Land της Βαυαρίας πώλησε στην Aicher τα μερίδια συμμετοχής του στο κεφάλαιο της NMH, αντί του συμβολικού ποσού των 3 DEM, και τη μερίδα συμμετοχής του στο κεφάλαιο της LSW, αντί του ποσού του 1 DEM, τα δε αντισταθμιστικά ποσά που περιγράφονται στη σκέψη 2 της παρούσας διατάξεως καθορίστηκαν επίσης με τις εν λόγω συμφωνίες. Το Land της Βαυαρίας κοινοποίησε τις δύο αυτές συμφωνίες στην Επιτροπή πριν προβεί στις πληρωμές. Η Επιτροπή, με την προσβαλλομένη απόφαση, αρνήθηκε να εγκρίνει τις συμφωνίες. Στις σκέψεις 6 έως 26 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως περιλαμβάνεται λεπτομερής έκθεση των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως.

5 Στις 8 Ιουνίου 1995, η NMH και η LSW άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Με διάταξη της 15ης Ιανουαρίου 1996 του προέδρου του πρώτου πενταμελούς τμήματος, επετράπη η παρέμβαση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας υπέρ των αιτημάτων των προσφευγουσών. Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή καθώς και τις δύο άλλες προσφυγές που είχε ασκήσει η NMH, σχετικά με τα δάνεια που είχαν χορηγηθεί στην NMH από το Land της Βαυαρίας, οι οποίες είχαν συνεκδικασθεί με την πρώτη προσφυγή.

Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

6 Στις σκέψεις 97 έως 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε κατ' αρχάς ότι η NMH και η LSW είναι εταιρίες που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της ΕΚΑΧ, το δε άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης απαγορεύει, με ασυνήθη γενικότητα, τις επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη υπό οποιαδήποτε μορφή.

7 Στις σκέψεις 104 έως 140, το Πρωτοδικείο εξέτασε στη συνέχεια, στο πλαίσιο του πρώτου προβληθέντος από τις NMH και LSW λόγου, αν, υπό παρόμοιες περιστάσεις, ιδιώτης επενδυτής μεγέθους συγκρίσιμου προς το μέγεθος των οργανισμών που διαχειρίζονται τον δημόσιο τομέα μπορεί να προβεί σε τόσο σημαντικές πληρωμές, όπως οι συμφωνηθείσες με τις συμφωνίες της 27ης Ιανουαρίου 1995 (κριτήριο του ιδιώτη επενδυτή), για να συναχθεί ότι δεν πρόκειται περί αυτού.

8 Στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου, που ερείδεται μεταξύ άλλων στο μικρό τμήμα της οικείας αγοράς της παραγωγής των προσφευγουσών επιχειρήσεων, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στις σκέψεις 146 έως 151, ότι η Συνθήκη δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη σύμφωνα με την οποία οι ενισχύσεις που συνεπάγονται μη σημαντική στρέβλωση του ανταγωνισμού δεν εμπίπτουν στην απαγόρευση που θεσπίζεται με το άρθρο 4, στοιχείο γ'.

9 Ομοίως, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον τρίτο λόγο, ο οποίος αντλούνταν από παράβαση ουσιωδών τύπων, δηλαδή παραπλανητική παρουσίαση ορισμένων πραγματικών διαπιστώσεων που περιέχονται στην προσβαλλομένη απόφαση και έλλειψη αιτιολογίας της, καθώς και τον τέταρτο λόγο, που αντλούνταν από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

Η αίτηση αναιρέσεως

10 Στις 30 Μαρτίου 1999, η LSW άσκησε την παρούσα αναίρεση κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον η απόφαση αυτή την αφορά. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Ιουνίου 1999, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δήλωσε ότι θέλει να εξακολουθήσει, στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως, την παρέμβασή της υπέρ της LSW. Η NMH, η οποία είχε καταθέσει από τις 6 Νοεμβρίου 1998 τον ισολογισμό της, δεν άσκησε αναίρεση.

11 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η LSW προβάλλει επτά λόγους. Ο πρώτος αντλείται από το ότι το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε αν το οικονομικό αντι-

στάθμισμα που χορηγήθηκε στην LSW πληροί τις πραγματικές και νομικές προϋποθέσεις για να εμπίπτει στο πεδίο της θεσπιζομένης στο άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης απαγορεύσεως. Ο δεύτερος λόγος έγκειται στον ισχυρισμό ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση έχει, συναφώς, ανεπαρκή αιτιολογία. Ο τρίτος λόγος ερείδεται στην έλλειψη νομικού χαρακτηρισμού των πραγματικών περιστατικών που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο στο πλαίσιο του τρίτου λόγου που προβλήθηκε ενώπιόν του. Ο τέταρτος λόγος ερείδεται στην παντελή έλλειψη συναφούς αιτιολογίας. Με τον πέμπτο λόγο, η LSW επικρίνει την εφαρμογή του δικαίου εκ μέρους του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο της συγκρίσεως της συμπεριφοράς του Land της Βαυαρίας με τη συμπεριφορά ενός ιδιώτη επενδυτή. Ο έκτος λόγος αντλείται από διαδικαστική πλημμέλεια, σχετικά με το αίτημα προσβάσεως στον φάκελο της υποθέσεως, επί του οποίου το Πρωτοδικείο δεν αποφάνθηκε, και ο έβδομος λόγος αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

12 Η LSW και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, καθόσον αφορά την αναιρεσείουσα·

— να αποφανθεί το ίδιο επί της υποθέσεως και να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση, καθόσον αφορά την αναιρεσείουσα·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα των δύο διαδικασιών·

— επικουρικώς, στην περίπτωση που το Δικαστήριο δεν κρίνει το ίδιο την υπόθεση, να παραπέμψει τη διαφορά ενώπιον του Πρωτοδικείου και να επιφυλαχθεί για τη σχετική με τα δικαστικά έξοδα απόφαση.

13 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο, με διάταξη εκδοθησόμενη σύμφωνα με το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας:

— να κρίνει την αίτηση αναιρέσεως προδήλως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να την απορρίψει ως αβάσιμη·

— στην περίπτωση που κριθεί εκ νέου η προσφυγή, να την απορρίψει, και

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Κρίση του Δικαστηρίου

14 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

15 Εκ προοιμίου, η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου αντλούμενη από έλλειψη εννόμου συμφέροντος της LSW.

16 Σύμφωνα με την Επιτροπή, η πτώχευση της NMH, η οριστική εγκατάλειψη των σχεδίων αναδιαρθρώσεως από το Land της Βαυαρίας και το γεγονός ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση έχει ισχύ δεδικασμένου ως προς όλες τις σκέψεις που αφορούν την NMH, εφόσον η NMH δεν άσκησε αναίρεση, με συνέπεια να έχει αρχίσει η επιστροφή όλων των καταβληθέντων ποσών, συνιστούν μεταγενέστερα της εν λόγω αποφάσεως γεγονότα, τα οποία αίρουν από την απόφαση αυτή τον βλαπτικό χαρακτήρα της για την LSW. Πράγματι, οι οικονομικοί λόγοι και, κατά συνέπεια, η νομική βάση της καταβολής ποσού 20 εκατομμυρίων DEM από το Land της Βαυαρίας στην LSW έπαυσαν να υφίστανται, εφόσον η εκτέλεση του σχεδίου εξυγιάνσεως της NMH, τμήμα του οποίου αποτελούσε η καταβολή του εν λόγω ποσού στην LSW και η οποία εξαρτώταν από την προϋπόθεση θέσεως σε εφαρμογή του σχεδίου, κατέστη οριστικώς αδύνατη. Σε καμία περίπτωση, το Land της Βαυαρίας δεν θα καταβάλει πλέον το ποσό αυτό στην LSW. Έτσι, η LSW δεν έχει έννομο συμφέρον στην υπό κρίση αναιρετική διαδικασία.

17 Η LSW και η Γερμανική Κυβέρνηση θεωρούν ότι πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή. Ισχυρίζονται ότι η τύχη της NMH δεν έχει καμία επίπτωση στην αξίωση των 20 εκατομμυρίων DEM που έχει η LSW από το Land της Βαυαρίας. Πράγματι, η καταβολή του ποσού αυτού, που συμφωνήθηκε με τη συμφωνία της 27ης Ιανουαρίου 1995, αντιστοιχεί σε αντιστάθμισμα για την απώλεια της αξίας της LSW λόγω αναλήψεως υποχρεώσεως στο κεφάλαιο της NMH, που όμως δεν συνιστά συνεισφορά συνδεόμενη με την εξυγίανση της NMH.

18 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο μπορεί να κρίνει μια αίτηση αναιρέσεως απαράδεκτη, όταν ένα γεγονός μεταγενέστερο της αποφάσεως του Πρωτοδικείου ήρε τον βλαπτικό για τον αναιρεσείοντα χαρακτήρα της αποφάσεως αυτής. Πράγματι, η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του αναιρεσείοντος προϋποθέτει ότι η αναί-

ρεση μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. την απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3319, σκέψη 13).

19 Όσον αφορά το συμφέρον της LSW να εξακολουθήσει την αναίρεση, επισημαίνεται ότι, μολονότι φαίνεται πιθανό ότι το Land της Βαυαρίας εγκατέλειψε οριστικά το σχέδιο οικονομικής εξυγιάνσεως της NMH και δεν προτίθεται πλέον να καταβάλει το ποσό των 20 εκατομμυρίων DEM στην LSW, δεν πρόκειται για ένα αποδεδειγμένο και αδιαμφισβήτητο από νομικής απόψεως γεγονός. Πράγματι, στην περίπτωση που γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως της LSW και ακυρωθεί η προσβαλλομένη απόφαση, δεν αποκλείεται ένα αρμόδιο συναφώς εθνικό δικαστήριο να καταδικάσει το Land της Βαυαρίας να της καταβάλει το ποσό των 20 εκατομμυρίων DEM βάσει της συμφωνίας της 27ης Ιανουαρίου 1995.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η αναίρεση δεν μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει την LSW. Συνεπώς, η προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου και δευτέρου λόγου αναιρέσεως

21 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η LSW ισχυρίζεται κυρίως ότι το Πρωτοδικείο επικεντρώθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση μόνο στα πραγματικά περιστατικά σχετικά με την NMH, παραλείποντας να ελέγξει αν η καταβολή του ποσού των 20 εκατομμυρίων DEM στην LSW πληροί επίσης τις πραγματικές και νομικές προϋποθέσεις που απαιτούνται για να χαρακτηρισθεί ως κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης. Πράγματι, οι περιστάσεις δεν είναι παρεμφερείς για τις δύο προσφεύγουσες πρωτοδίκως· συγκεκριμένα, η LSW ήταν υγιής και αποδοτική επιχείρηση που ουδόλως χρειαζόταν οικονομική συνδρομή από πόρους του δημοσίου. Η συμμετοχή της στα μέτρα αναδιαρθρώσεως της Maxhütte αντισταθμίστηκε από το Land της Βαυαρίας το οποίο, όταν αποφάσισε να μεταβιβάσει τα μερίδια που κατείχε στο κεφάλαιο της LSW, της υποσχέθηκε οικονομικό αντιστάθμισμα για την τελικώς μη αποδοτική συμμετοχή της. Επομένως, δεν πρό-

κειται, αντίθετα με την περίπτωση της NMH, για ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης.

22 Σύμφωνα με την LSW, το Πρωτοδικείο δεν προέβη σε καμία συναφή διαπίστωση, ούτε ως προς την οικονομική και χρηματοδοτική κατάσταση της LSW ούτε όσον αφορά τα αποτελέσματα του προβλεπομένου αντισταθμίσματος. Επομένως, η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση ενέχει νομικό σφάλμα.

23 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως έγκειται στο ότι το Πρωτοδικείο, ως εκ τούτου, παραβίασε τη γενική υποχρέωση που επιβάλλεται σε όλα τα δικαστήρια.

24 Εκ προοιμίου, διαπιστώνεται ότι η NMH και η LSW άσκησαν από κοινού την προσφυγή στην απόφαση T-129/95. Η προσφυγή αποτελείται από ένα μόνο κείμενο, στο οποίο δεν περιλαμβάνεται καμία διαφορετική επιχειρηματολογία δυναμένη να αναφέρεται συγκεκριμένα στην κατάσταση της NMH ή της LSW. Συγκεκριμένα, το μοναδικό απόσπασμα της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής που αναφέρεται ρητώς στην LSW, δηλαδή η παράγραφος 94, είναι διατυπωμένη ως εξής: «Η εισφορά κεφαλαίου στη Lech-Stahlwerke συνιστά επίσης, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα ανωτέρω κριτήρια, πράξη εμπίπτουσα στο πλαίσιο αυτού που θα έπραττε ένας επιχειρηματίας δρων υπό τις συνθήκες της αγοράς. Το συμπέρασμα αυτό συνιστά κατ' ανάγκη τη συνέπεια της υποχρεώσεως του 1987 που ανέλαβε το Land της Βαυαρίας σχετικά με την εξαγοράζουσα εταιρία [δηλαδή την NMH].» Επομένως, ουδέποτε η LSW υποστήριξε πρωτοδίκως ότι η κατάστασή της διαφοροποιείται από την κατάσταση της NMH ούτε, κατά μείζονα λόγο, σε ποιο μέτρο συνέβαινε αυτό· αντιθέτως, η LSW τόνισε τον παραλληλισμό των δύο αυτών καταστάσεων.

25 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει όμως ότι, αν επιτρεπόταν σε διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα έχει τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί των αιτήσεων αναιρέσεως είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο απ' ό,τι η διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Στο πλαίσιο αναιρέσεως, η αρμοδιό-

τητα του Δικαστηρίου περιορίζεται συνεπώς στον έλεγχο της νομικής λύσεως την οποία έδωσε το Πρωτοδικείο ενόψει των ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιόν του (βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 1999, C-437/98 P, Infrisa κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-7145, σκέψη 29).

26 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, αντλούμενος από τη διαφορετική μεταχείριση της NMH και της LSW και από από το γεγονός ότι, ενόψει της ιδιαίτερης καταστάσεως της τελευταίας, το ποσό που είχε λάβει δεν συνιστούσε ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, δεν προεβλήθη ενώπιον του Πρωτοδικείου. Επομένως, πρόκειται για νέο λόγο ο οποίος, εφόσον προβλήθηκε για πρώτη φορά στο στάδιο της αιτήσεως αναιρέσεως, είναι προδήλως απαράδεκτος.

27 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, που αντλείται από την προβαλλόμενη μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογίας όσον αφορά τη διαφορά μεταχειρίσεως των δύο προσφευγουσών πρωτοδίκως, είναι επίσης απαράδεκτος.

Επί του τρίτου, τετάρτου και πέμπτου λόγου αναιρέσεως

28 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, που αντλείται από τον «μη χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών ενόψει του τρίτου λόγου αναιρέσεως», ο τέταρτος λόγος, που αντλείται από «εσφαλμένη διαπίστωση και ανεπαρκή αιτιολογία», καθώς και ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως, που αντλείται από «εσφαλμένη εφαρμογή του δικαίου στη σύγκριση με ιδιώτη επενδυτή», αφορούν στην πραγματικότητα ένα μόνο λόγο, που διαιρείται σε δύο σκέλη, και πρέπει συνεπώς να εξεταστούν από κοινού.

29 Πράγματι, με το πρώτο σκέλος, η LSW ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη, όταν εξέτασε τον προβληθέντα πρωτοδίκως τρίτο λόγο, τα παραδείγματα, που είχε προσκομίσει η LSW, ορισμένων ιδιωτών επενδυτών που είχαν συμπεριφερθεί ανάλογα με το Land της Βαυαρίας υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως και, με το δεύτερο σκέλος, ότι η εκτίμηση του Πρωτοδικείου, όσον αφορά το

«κριτήριο του ιδιώτη επενδυτή», βασίζεται σε εσφαλμένες πραγματικές διαπιστώσεις.

30 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, είναι αληθές ότι, όπως υποστηρίζει η LSW, στη σκέψη 184 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ως προς τον τρίτο προβληθέντα πρωτοδίκως λόγο, το Πρωτοδικείο περιορίστηκε να εξετάσει τον λόγο αυτό μόνον υπό το πρίσμα της παραβάσεως ουσιώδους τύπου.

31 Πάντως, το Πρωτοδικείο είχε ήδη εξετάσει, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, το υποστατό της αιτιάσεως αυτής σε σχέση με τον πρώτο προβληθέντα ενώπιόν του λόγο. Έτσι, στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αναφέρθηκε ρητά στα προβληθέντα από τις προσφεύγουσες επιχειρήματα για να υποστηρίξει ότι ένας ιδιώτης επενδυτής θα μπορούσε, υπό περιστάσεις παρεμφερείς με της υπό κρίση υποθέσεως, να συνδράμει οικονομικώς την NMH, όπως έπραξε το Land της Βαυαρίας και, στις σκέψεις 104 έως 129, εξέτασε λεπτομερώς το κριτήριο του ιδιώτη επενδυτή ενόψει των επιχειρημάτων των προσφευγουσών.

32 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το πρώτο σκέλος του λόγου που προβάλλει η LSW, ότι το Πρωτοδικείο διέπραξε νομικό σφάλμα μη λαμβάνοντας υπόψη τις προβληθείσες ενώπιόν του αιτιάσεις, στερείται προδήλως ερείσματος.

33 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, δηλαδή την αμφισβήτηση των εκτιμήσεων του Πρωτοδικείου κατά το «κριτήριο του ιδιώτη επενδυτή», η αναιρεσείουσα δεν αναφέρει τον λόγο για τον οποίο το Πρωτοδικείο διέπραξε νομικό σφάλμα, αλλά απλώς αναπαράγει τους λόγους και τα επιχειρήματα που ήδη προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου. Τέτοια αίτηση αναιρέσεως όμως συνιστά στην πραγματικότητα αίτηση απλής επανεξετάσεως της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, η οποία, κατά το άρθρο 49 των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚ του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητά του (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 9ης Ιουλίου 1998, C-317/97 P, Smanor κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-4269,

σκέψη 21). Επομένως, το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού είναι προδήλως απαράδεκτο.

34 Επομένως, ο τρίτος, τέταρτος και πέμπτος λόγος που επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα είναι εν μέρει προδήλως αβάσιμοι, εν μέρει προδήλως απαράδεκτοι.

Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως

35 Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως, η LSW ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να αποφανθεί σε υποβληθέν αίτημα να της επιτραπεί η πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα που θα διαβίβαζε στο Δικαστήριο η Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23 του Οργανισμού ΕΚΑΧ του Δικαστηρίου.

36 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, δυνάμει του άρθρου 51 του εν λόγω Οργανισμού, η αίτηση αναιρέσεως μπορεί να στηρίζεται σε λόγους που αντλούνται από πλημμέλειες της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος. Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε και ούτε καν προέβαλε σε ποιο μέτρο παραβιάστηκαν τα δικαιώματά της άμυνας από το γεγονός ότι δεν έγινε δεκτό το αίτημά της. Η αναιρεσείουσα δεν ανέφερε εξάλλου συγκεκριμένα ότι η εξέταση του φακέλου της υποθέσεως της Επιτροπής, εκτός των ήδη διαθεσίμων στοιχείων, θα είχε επίπτωση στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ή θα οδηγούσε σε άλλη νομική εκτίμηση από πραγματικής ή νομικής απόψεως. Λόγω συναφούς ανακρίβειας στην αίτηση αναιρέσεως, δεν αποδείχθηκε ότι η μη απάντηση του Πρωτοδικείου στο αίτημα προσβάσεως στον φάκελο της υποθέσεως έθιξε τα δικαιώματα άμυνας της LSW ή ότι, κατ' άλλον τρόπο, έθιξε τα συμφέροντά της.

37 Επομένως, ο έκτος λόγος αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμος.

Επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως

38 Με τον έβδομο λόγο, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο διέπραξε νομικό σφάλμα μη εφαρμόζοντας την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον διαπίστωσε, στις σκέψεις 146 έως 151 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο de minimis κανών δεν ετύγχανε εν προκειμένω εφαρμογής.

39 Σύμφωνα με την LSW, ο de minimis κανών συνιστά αρχή του δικαίου εφαρμοστέα ανεξαρτήτως της ερμηνείας του στο θετικό δίκαιο. Συναφώς, δεν έχει, επομένως, μεγάλη σημασία ότι ένας τέτοιος κανόνας δεν έχει εκφραστεί συγκεκριμένα στο απορρέον από τη Συνθήκη θετικό δίκαιο. Η ίδια η Συνθήκη και το παράγωγο δίκαιο προβλέπουν άλλες εξαιρέσεις από τη γενική απαγόρευση των ενισχύσεων, πράγμα το οποίο αποδεικνύει ότι οι εφαρμοστέοι σε θέματα ενισχύσεων κανόνες δεν είναι απόλυτοι. Γενικώς, κάθε πρωτοβουλία της Επιτροπής εξαρτάται από την αναγκαιότητά της. Το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, της Συνθήκης ΕΚΑΧ προβλέπει επίσης ότι η Επιτροπή παρεμβαίνει μόνον όταν το απαιτούν οι περιστάσεις, για να διατηρηθούν οι συνήθεις συνθήκες ανταγωνισμού. Έτσι, το Πρωτοδικείο έπρεπε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η LSW κατείχε μια πολύ μικρή θέση στην αγορά και, συνεπώς, η σχεδιαζόμενη καταβολή της αντισταθμιστικής πληρωμής δεν μπορούσε να θίξει τον ανταγωνισμό.

40 Επί του σημείου αυτού, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η LSW είχε ήδη προβάλει την ίδια επιχειρηματολογία πρωτοδίκως· επομένως, στο στάδιο της αιτήσεως αναιρέσεως, πρόκειται για απλή επανάληψη, χωρίς καμία σοβαρή ανάλυση, των επιχειρημάτων βάσει των οποίων το Πρωτοδικείο απέρριψε τον ισχυρισμό αυτόν.

41 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, σε αντίθεση με το άρθρο 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροπο-

ποιήσεως, άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ), δεν απαιτεί, για να θεωρηθούν οι ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, την προϋπόθεση ότι νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό. Συγκεκριμένα, όπως το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε στη σκέψη 147 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η εν λόγω διάταξη της Συνθήκης ΕΚΑΧ απαγορεύει όλες τις ενισχύσεις αδιακρίτως, οπότε δεν μπορεί να περιλαμβάνει de minimis κανόνα.

42 Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθώς εφάρμοσε τον κανόνα δικαίου, οπότε ο έβδομος λόγος αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμος.

43 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι οι προβληθέντες από την LSW λόγοι προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως είναι είτε προδήλως απαράδεκτοι, είτε προδήλως αβάσιμοι. Συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

44 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που έχει εφαρμογή στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της LSW και η LSW ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, της εν λόγω διατάξεως προβλέπει ότι τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας πρέπει να φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τη Lech-Stahlwerke GmbH στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Λουξεμβούργο, 25 Ιανουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

A. La Pergola